

at min Tilslutning til Forslaget ikke i det Væsentlige er begrundet i den Betragtning, han gjorde gjældende, men derimod i andre Betragtninger. En Ophævelse af Kullolden vil maasse kunne være til nogen Lættelse for enkelte af de største Fabriker, men ved de allerfleste af de Industriehverv, jeg taler om, er det aldeles klart, at Lættelsen bliver af en forholdsvis forsvindende Betydning. Man maa virkelig sige, at selv om en Fabrik sover en aarlig Kullold af 200—300 Rd. eller mere, saa er det dog ikke dette, som betinger Fabrikens Eksistens, og hvad den allerstørste Del af vor Vaandværksindustri angaar, da har denne Told ikke den fjerneste Interesse for den, thi saavidt jeg veed, forbruges der ikke Kul ved Tilvirkning af Klædningsstykker, Sto, Møbler osv. Nei, Grunden til, at jeg er bleven bragt til at stemme for dette Forslag om Ophævelse af Kullolden, er den, at Kul efterhaanden er blevet til en Forbrugsartikel for Alle, og at jeg haaber, at en Nedsættelse af 7 p. paa Prisen for hver Td. Kul vil medføre, at hver Skæppe ogsaa bliver solgt 1 p. billigere end før, saa at Nedsættelsen ogsaa kommer dem til Gode, der kun kunne købe i Smaapartier. En saadan Betragtning kommer i mindre Grad til Anvendelse ligeoverfor Ophævelsen eller Nedsættelsen af Toldafgiften paa saadanne Varer, der af Smaafolk kjøbes i saa ringe Partier, at Nedsættelsen kun kan vise sig i meget smaa Brøker af Stilling. Jeg skal ikke tale udførligt om „Vin paa Flasker“ eller „Vin paa Fougstager“, idet dette Spørgsmaal jo allerede har været Gjenstand for endel Drøftelse her i Salen. Jeg slutter mig til Forslaget om, at Tolden af Vin paa Flasker bliver sat op, thi efter min Formening er netop „Vin paa Flasker“ en Betegnelse for, at det er en finere og dyrere Kvalitet Varer, hvorom der er Tale, end hvor Vinen indføres paa Drekhoveder. Der er endnu et Punkt, jeg maatte ønske at udtale mig om, og det er angaaende Manufakturvarer. Med Hensyn dertil skal jeg ganske kort berøre et Forslag, som jeg vel er ene om at stille, men som jeg dog vistnok vilde have faaet flere med til, dersom Flertallet ikke havde foreslaaet en Nedsættelse af Klædetolden fra 2 Mk. pr. Pund, som det er foreslaaet af Regjeringen, til 1 Mk. Bliver dette Forslag vedtaget, saa vil mit Forslag ikke kunne vedtages, men bliver den nuværende Klædetold staaende, saa maa jeg fastholde, at den samme Satz kommer til at gjælde for andre Uldvarer, hvori der findes mindre end halv Silke, idet det meget ofte frembyder Vanskelighed at bestemme den Slags Varers Toldpligt. Vel har Regjeringen, saa vidt jeg skjønner, hjulpet noget paa dette Forhold ved at undtage saadanne Uldvarer, der have nogen Silke i Ranten, saa at de altsaa ikke regnes lig med Varer, hvori der er indblandet Silke. Det er en Bestemmelse, som ganske vist vil frembyde nogen Lættelse ved Fortoldningen, men ikke desto mindre maa jeg ønske,

mit Forslag vedtaget, og jeg har hørt mange Manufakturhandlere ønske det Samme, idet det i Øvrigt var dem ligegyldigt, om Tolden blev sat op eller ned. Det sidste Punkt for min Omtale skal være Spørgsmaalet om Kreditoplagsretten. Jeg hører til dem — og jeg har allerede udtalt det ved Iste Behandling — der i høieste Grad holde paa, at Kreditoplagsretten bliver gjort saa omfattende for de Handlende, som det paa nogen Maade er muligt, saa at de, navnlig i deres Handel med Udlandet, deri kunne have et Middel til at undgaa at betale en Told hos os, som Varer, der igjen skulle indføres i andet Land, ikke kunne taale. Det, som vi have foreslaaet under Nr. 35, er i Virkeligheden ikke Indførelsen af en Kreditoplagsret for nye Positioner, men det gaar kun ud paa at borttage de Indskrænkninger, som fra Regjeringens Side ere gjorte med Hensyn til enkelte af Manufakturpositionerne. Vi have i alt Tald stillet Forslaget for at faae en virkelig Fortolning over, hvad Grunden er til, at Regjeringen har gjort disse Indskrænkninger, men en saadan Fortolning have vi ikke faaet til Dato. Naar det f. Ex. med Hensyn til Manufakturvarer er blevet sagt under en Post som 89, at ved denne Position, som indeholder en Del forskellige Varer, skulde kun de Varer kunne tages paa Kreditoplag, som ere Udenvarer eller Trikotage, medens andre Varer, som ikke henhøre derunder, ikke skulle kunne tages paa Kreditoplag, saa formaar jeg for mit Vedkommende ikke at indse Grunden til, at den Position, der kaldes „Alle andre Varer“, og hvorunder f. Ex. ogsaa Vat hører, ikke skulde kunne medtages. Det er for mig en Gaade og det saameget mere, som Fortoldningen af disse Varer jo ikke sker efter Alen, men efter Pund. Det er blevet sagt, at de Handlende have den Udvei at kunne tage Varerne paa Frilager, men i den Henseende vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at den Retning, hvori Kreditoplagsretten allermeest udøver sin gunstige Virkning for Manufakturhandlerne her i Kjøbenhavn, er med Hensyn til Handelen paa Sverige, og det er da klart, at en Indskrænkning i denne Ret ogsaa maa virke hæmmende paa dette Punkt. Det er da ogsaa klart, at dette maa indtræffe, thi for det Første er der betydelige Indskrænkninger i den Tid, da man kan bringe Varer ud og ind af Frilageret, og dernæst maa det dog ogsaa indrømmes at have sin Betydning, at en Manufakturhandler en Gros kan i sit Hjem forevise hele sit Lager med Varer af alle Slags for dem, som komme og kjøbe. Derfor se vi, at de Manufakturhandlere og Engros-handlere, som have bragt det til noget rigtig Stort, ikke have skyet at indrette ganske overordentlig store og kostbare Lagerbygninger, fordi kun derigjennem den virkelig store Handel kan trives. Men skal en Manufakturhandler have Vat liggende paa Frilageret, og Knapper liggende paa Frilageret, men derimod have Bom-